

ROZHODNUTIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave – odvolací disciplinárny súd v zložení z predsedu senátu JUDr. Ladislava Tomčovčíka a sudcov JUDr. Jozefa Kolcuna, JUDr. Dany Kálnayovej, JUDr. Ivety Gildeinovej a Mgr. Fedora Benku, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 31. októbra 2011, v disciplinárnej veci proti **JUDr. J. B.**, sudcovi Krajského súdu v B., o odvolaní JUDr. J. B. proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – disciplinárneho súdu, sp. zn. 2 Ds 11/2009-425 zo dňa 6. apríla 2011, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov **z r u š u j e** rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu a vec mu **v r a c i a**, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e :

Rozhodnutím napadnutým odvolaním prvostupňový disciplinárny súd uznal JUDr. J. B. za vinného zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. g/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

1. po tom, čo 30. januára 2007 sa stal zákonným sudcom a predsedom senátu v prvostupňovej trestnej veci vedenej na Krajskom súde v B. pod sp. zn. 1 T 25/1999 obvineného V. K. a spol., ku dňu podania disciplinárneho návrhu vec nevytýčil na hlavné pojednávanie, ani neurobil žiadne rozhodnutie uvedené v ust. § 244 Tr. por. zákona č. 301/2005 Z. z., čím spôsobil priet'ah viac ako 33 mesiacov, hoci vzhľadom na zaťaženosť v senáte v prvostupňovej i odvolacej agende tak mohol urobiť,

2. po tom, čo 30. januára 2007 sa stal zákonným sudcom a predsedom senátu v prvostupňovej trestnej veci vedenej na Krajskom súde v B. pod sp. zn. 5 T 2/2004 obv. G. L. a spol., vo veci nekonal, čím spôsobil 22-mesačný priesťah a až 2. decembra 2008 vec postúpil na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu v Komárne, pričom okresný súd vyslovil nepríslušnosť a vec bola vrátená krajskému súdu dňa 2. októbra 2009, aby vo veci znovu konal a rozhodol, hoci vzhľadom na zaťaženosť v senáte v prvostupňovej i odvolacej agende tak mohol urobiť,
3. po tom, čo mu bola pridelená vec 5 To 4/2009 obv. L. L., odo dňa 7. januára 2009 do 2. novembra 2009 vec nevytýčil ani nevybavil iným spôsobom, čím spôsobil 10-mesačný priesťah, pričom vec vytýčil až 3. novembra 2009 na deň 10. novembra 2009, hoci vzhľadom na zaťaženosť v senáte v prvostupňovej i odvolacej agende tak mohol urobiť,
4. po tom, čo mu bola pridelená vec 5 To 12/2009 JUDr. P. Č., dňa 14. januára 2009, do 13. novembra 2009 vec nevytýčil ani nevybavil iným spôsobom, čím spôsobil viac ako 9-mesačný priesťah a vec bola vytýčená dňa 4. novembra 2009 na deň 10. novembra 2009, hoci vzhľadom na zaťaženosť v senáte v prvostupňovej i odvolacej agende tak mohol urobiť,

teda v bodoch 1. – 4. zavinene porušil povinnosti sudcu uložené v ust. § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch s prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, lebo si neplnil svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných priesťahov,

čím spáchal v bodoch 1. – 4. závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. g/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch s prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov,

za čo mu súd uložil disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch s prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a to preloženie sudcu na súd nižšieho stupňa.

Proti tomuto rozhodnutiu JUDr. J. B. podal prostredníctvom svojej obhajkyne v zákonnej lehote odvolanie, ktoré aj písomne odôvodnil.

V dôvodoch svojho odvolania namietal, že rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu je nezákonné, vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu, z nesprávneho právneho posúdenia veci a vzhľadom na nedostatok dôvodov je aj nepreskúmateľné a arbitrárne. Uviedol, že formulovaný výrok rozhodnutia o vine je už na prvý pohľad v značnej miere skutkový a právny nezmysel, nakoľko v období februára 2007 až októbra 2009 (33 mesiacov) mal spolu v štyroch veciach spôsobiť 74 mesiacov prietahov v konaní, pričom poukázal na to, že sudca nepracuje nonstop a v ust. § 39 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. sa uvádza, že týždenný pracovný čas sudcu je najviac 40 hodín, no súd do doby prietahov úplne neopodstatnene započítal nielen soboty, nedele, štátne sviatky, dovolenky, práceneschopnosť, ale aj obdobia, keď sudca pracuje na iných veciach a plní si iné sudcovské povinnosti. Prvostupňový disciplinárny súd pristupoval k veci natoľko povrchno, že ani neopravil faktickú chybu v návrhu navrhovateľa, tento iba mechanicky prevzal do výroku rozhodnutia, hoci počas konania namietal, že pri skutku pod č. 4. je faktická chyba, keďže on vec neprevzal dňa 14. januára 2009, ale až v apríli 2009, a preto reálne nemohol spôsobiť v tejto veci údajné prietahy od januára 2009. Namietol, že v napadnutom rozhodnutí sa uvádza, že „sudca zavinene porušil svoje povinnosti vyplývajúce z jeho funkcie“ a ďalej: „zo strany sudcu došlo k zavinému porušeniu povinností vyplývajúcich z ust. § 2 ods. 2, § 30 ods. 1, ods. 4 a ods. 5 zákona o sudcoch a prísediacich“, ale nikde v celom rozhodnutí nie je uvedené, o akú formu zavinenia má ísť. Uviedol a v konaní preukázal, že od času, kedy mu boli pridelené sporné veci, opakovane upozorňoval predsedu súdu, sudcovskú radu, ako aj riadiaceho predsedu senátu na to, že nie je v jeho možnostiach ukončiť predmetné veci bez hrozby vzniku prietahov v konaní. Tiež preukázal, že vykazoval rovnomerný, ba dokonca nadpriemerný výkon v porovnaní s ostatnými sudcami v senáte, teda je zrejme, že nielenže nechcel porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, ani nebol s tým uzročený, ale tiež sa nespoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí. Prvostupňový disciplinárny senát sa napriek tomu nevyjadril k otázke zavinenia, nezaoberal sa ňou, neskúmal formu zavinenia, iba bez odôvodnenia a nepodložene konštatoval existenciu zavinenia. Aby bolo možné konštatovať nezákonné prietahy v konaní, nie je možné vychádzať iba zo subjektívneho pocitu, ale skúmať vec prostredníctvom kritérií, ktoré zadefinoval pre tento účel Ústavný súd Slovenskej republiky, a to zložitosť veci prejednávanej všeobecnými súdmi, správanie

sa účastníka konania a postup súdu vo veci. Zložitost' veci je teda jedným z troch kritérií, ktoré treba skúmať, aby bolo možné objektívne posúdiť, či vo veci došlo alebo nedošlo k nezákonným priet'ahom v konaní. Navrhovateľ nepredložil relevantnú argumentáciu spochybňujúcu tento fakt a prvostupňový disciplinárny senát sa s predmetnými vecami vôbec neoboznámil, a teda ani nevyhodnotil, či sú alebo nie sú „zložité“ v zmysle uvedených kritérií. Prvostupňový disciplinárny senát síce poukázal na faktory, ktoré treba skúmať pri posudzovaní zložitosti veci, ďalej však nešiel, tieto faktory neskúmal, a teda ani nemohol dospieť k žiadnemu záveru. Prvostupňový disciplinárny súd dospel k záveru, že „bol rovnomerne zaťažený ako ostatní sudcovia“, pričom tento svoj záver neoprel o žiadne konkrétne dôkazy, hoci svedkovia v konaní opakovane potvrdili, že v prípade vecí, ktoré prevzal po nástupe do funkcie ako reštančné, išlo o náročné veci, že sa na súde nestávalo, aby nový kolega dostal v jeden deň toľko spisového materiálu ako on, a to všetko popri bežnom nápade. Namietol tiež, že v prípade skutku pod č. 2. uplynula zákonná 6-mesačná subjektívna lehota na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania, a teda návrh bol podaný oneskorene. Nesúhlasil s názorom prvostupňového disciplinárneho senátu, že subjektívna lehota plynula navrhovateľovi odo dňa, kedy mu bola predložená sťažnosť účastníka konania v zmysle § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdech, ktorý záver je v rozpore so skutkovým stavom a tiež ignoruje zákonné ustanovenia týkajúce sa pôsobnosti predsedu súdu a plnenia jeho povinností vyplývajúcich zo zákona č. 757/2004 Z. z. o súdech. Namietol tiež výšku navrhovaného (a napokon aj uloženého) trestu, ktorú považoval za absurdnú v porovnaní s dlhodobou rozhodovacou praxou disciplinárnych súdov, kedy za priet'ahy v konaniach boli disciplinárne stíhaným sudcom ukladané buď peňažné tresty (zrážky zo mzdy) alebo im bolo uložené iba napomenutie. Potrestanie formou preloženia na súd nižšieho stupňa za tvrdené (hoci nepreukázané) disciplinárne previnenia je absolútne neprimerané a popiera akúkoľvek rozhodovaciu prax disciplinárnych súdov. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací disciplinárny senát zrušil rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho senátu a vo veci rozhodol tak, že ho oslobodí.

Na základe uvedeného odvolania odvolací disciplinárny súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozhodnutia prvostupňového disciplinárneho súdu, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie trpí takými chybami, ktoré nemožno odstrániť na verejnom zasadnutí, a preto o odvolaní sudcu bolo rozhodnuté na neverejnom zasadnutí.

Odvolačný súd poukazuje na ust. § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich, podľa ktorého na disciplinárne konanie sa primerane vzťahujú ustanovenia osobitného predpisu, ak tento zákon neustanovuje inak alebo ak z povahy veci nevyplýva niečo iné. Osobitným predpisom je v tomto prípade Trestný poriadok.

Po splnení preskúmvacej povinnosti (posúdenie oprávnenosti osoby podávajúcej odvolanie, posúdenie včasnosti odvolania, ako aj jeho obsahových náležitostí) odvolačný disciplinárny súd zistil, že odvolanie je dôvodné, pričom primárnym pre tento záver je nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov.

Podľa § 168 ods. 1 Tr. por. ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 168 ods. 1 Tr. por.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotného rozhodnutia ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo účastníka a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je aj podstatnou náležitosťou každého rozhodnutia súdu. Citované zákonné ustanovenie treba chápať aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie a vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Garcia Ruiz vs. Španielsko z 21. januára 1999) tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument,

ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. Georiadis vs. Grécko z 29. mája 1997). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Výrok každého rozhodnutia súdu vyjadruje záväzne a zásadne nezmeniteľný názor súdu na predmet jeho rozhodovania. Výrok súdneho rozhodnutia však nemožno vnímať oddelene od odôvodnenia súdneho rozhodnutia, lebo v odôvodnení má byť uvedené, z akých skutkových a právnych dôvodov bol výrok rozhodnutia prijatý, pričom tieto skutkové a právne dôvody sú jedinými dôvodmi na vynesenie výroku. Základné právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby postup a rozhodnutie všeobecných súdov boli preskúmateľné, aby ich rozhodnutia obsahovali dostatok relevantných dôvodov objasňujúcich výroky a súčasne aby také rozhodnutia neboli arbitrárne (III. ÚS 166/2009). Povaha disciplinárnych súdov umožňuje aplikáciu práva na spravodlivý proces v základných kritériách tak, ako sú nastavené konštantnou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva.

K správnym a úplným skutkovým zisteniam dôjde súd len vtedy, keď vykoná nielen všetky dosiahnuteľné dôkazy, ale ich tiež tak v jednotlivostiach, ako aj v súhrne správne zhodnotí. Zhodnotenie dôkazov musí súd vykonávať tak, že zväži všetky okolnosti jednotlivo i v ich súhrne. Aby súd mohol dôkaz spoľahlivo zhodnotiť, musí vziať do úvahy aj ostatné dôkazy, posúdiť prípadné rozpory medzi nimi, skúmať, prečo k nim dochádza a len tak môže získať bezpečný základ pre skutkové zistenia a pre záver o vine.

Skutočnosti, o ktoré súd opiera svoje rozhodnutie alebo jeho jednotlivé výroky, musia byť založené na dôkazoch, ktoré sám vykonal a musí z nich logicky a jednoznačne vyplývať „vnútorné presvedčenie“ sudcu, ktoré sa viaže na zhodnotenie dôkazov a z nich vyplývajúcich skutočností („okolnosti prípadu jednotlivo i v ich súhrne“), a teda neznamená ľubovôľu. Najmä ním nemožno nahradiť medzeru vo vykonávaných dôkazoch a vzhľadom na zásadu voľného hodnotenia dôkazov zákon nepriznáva žiadnemu dôkazu a priori osobitný význam.

Prvostupňový disciplinárny súd sa týmito zásadami neriadil, a preto sú jeho skutkové zistenia neúplné a nesprávne a z toho vyplýva, že aj právne závery sú nesprávne a hlavne predčasné.

Odvolací disciplinárny súd opakovane judikoval, že disciplinárny súd prvého stupňa je povinný z úradnej povinnosti skúmať lehotu v zmysle § 120 ods. 7 zákona o sudcoch a prísediacich, podľa ktorého návrh na začatie disciplinárneho konania možno podať na disciplinárnom súde do 6 mesiacov odo dňa, keď sa orgán oprávnený podať návrh dozvedel o disciplinárnom previnení.

K výkladu citovaného zákonného ustanovenia odvolací disciplinárny súd poznamenáva, že definitívny záver o disciplinárnom previnení sudcu môže vysloviť po dokazovaní vykonanom zákonným spôsobom len nestranný a nezávislý tribunál (disciplinárny súd). Oprávnený orgán podaním návrhu na disciplinárne konanie vyjadruje svoje subjektívne hodnotenie zisteného skutkového stavu. Samotný návrh na disciplinárne konanie je vo svojej podstate obvinením sudcu z disciplinárneho previnenia. Oprávnený orgán v drvivej väčšine zisťuje skutkový stav na základe určitého podnetu (sťažnosť podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z., konanie pred Ústavným súdom o sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, nález Ústavného súdu o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva o porušení práva na prejednanie veci v primeranej lehote, správa o výsledku revízie podľa § 61 zákona č. 757/2004 Z. z. a pod.). Predseda súdu môže zisťovať skutkový stav aj na základe zákonom priznaných oprávnení (§ 53 zákona č. 757/2004 Z. z.). O zbytočných prietahoch v konaní sa oprávnený orgán dozvie, keď po vyhodnotení zisteného skutkového stavu (spravidla po vykonaní previerky spisu) nadobudne presvedčenie, že sudca vo veci koná so zbytočnými prietahmi. Tento moment môže (ale nemusí) byť totožný s momentom, kedy sa oprávnený orgán „dozvedel“ o disciplinárnom previnení. Oprávnený orgán totiž nemusí zbytočné prietahy považovať za disciplinárne previnenie, ale vec môže vybaviť inak a návrh na disciplinárne konanie nepodá.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia prvostupňového disciplinárneho súdu vyplýva, že tento sa zaoberal otázkou dodržania subjektívnej lehoty na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania a konkrétne v prípade skutku uvedeného pod bodom 2. dospel k záveru, že predseda Krajského súdu v B. bol na prietahy v konaniach upozornený

sťažnosťou účastníka konania v zmysle § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. zo dňa 11. novembra 2009, na ktorú reagoval listom zo dňa 11. decembra 2009, pričom návrh na začatie disciplinárneho konania bol podaný dňa 25. novembra 2009. Podľa názoru prvostupňového disciplinárneho súdu zákonná subjektívna lehota začala plynúť okamihom, kedy sa predseda Krajského súdu v B. o prieťahoch v konaní dozvedel, t. j. dňa 11. novembra 2009, pričom návrh na začatie disciplinárneho konania podal dňa 25. novembra 2009, ktorý bol doručený disciplinárnemu súdu dňa 27. novembra 2009, teda včas.

Z napadnutého rozhodnutia, ako aj z obsahu spisového materiálu však nevyplýva, že by prvostupňový disciplinárny súd skúmal, či sa navrhovateľ o disciplinárnom previnení sudcu nedozvedel skôr na základe zákonom mu priznaných oprávnení (§ 53 zákona č. 757/2004 Z. z.), keď sudca opakovane namietal nemožnosť konať vo veciach bez zbytočných prieťahov, pričom otázka nedostatočného personálneho obsadenia trestného kolégia Krajského súdu v B. bola opakovane predmetom rokovania trestnoprávneho kolégia súdu.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tiež vôbec nevyplýva, akým spôsobom sa súd vypořiadal s otázkou preukázania zavinenia.

Podľa § 116 ods. 2 písm. g/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediaciach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov závažným disciplinárnym previnením je zavinené konanie sudcu, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní.

Zavinením sa rozumie vnútorný psychický vzťah sudcu k skutočnostiam tvoriacim uvedené závažné disciplinárne previnenie, pričom tvorí obligatórnu zložku subjektívnej stránky tohto previnenia.

Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že sudca JUDr. J. B. sa dňa 22. januára 2007 vrátil na Krajský súd v B. po 7-ročnom pôsobení na Ústavnom súde Slovenskej republiky. V rozvrhu práce krajského súdu na rok 2007 bol zaradený do senátu č. 2 T a následne na základe dodatku č. 1 zo dňa 18. januára 2007 bol preradený do senátu 5 T namiesto člena senátu Mgr. J. B. Opatrením riadiaceho predsedu senátu 5 T,

5 To JUDr. J. B. prevzal celú nevybavenú agendu po sudcovi A. Š., ktorý k 28. februáru 2007 odišiel do predčasného dôchodku. Na základe toho sudca JUDr. J. B. popri bežnom nápade prevzal 7 prvostupňových (vrátane 1 obnovy konania) a 14 odvolacích trestných vecí. Listom zo dňa 5. februára 2007 sudca JUDr. J. B. upozornil predsedu súdu na neprimeraný počet pridelených vecí (§ 30 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediacich). Vzhľadom na to, že zo strany predsedu krajského súdu nebolo vyhovené námietkam sudcu, obrátil sa tento listom zo dňa 12. februára 2007 na predsedu sudcovskej rady Krajského súdu v B. a žiadal zjednať nápravu a vyhovieť jeho námietkam a zrušiť dodatok č. 1. k rozvrhu práce krajského súdu na rok 2007. Listom zo dňa 26. marca 2007 sudca upozornil predsedu krajského súdu, že nie je reálne zároveň študovať, prejednávať a rozhodovať bežný nápad, ako aj veci, ktoré mu boli pridelené po sudcovi A. Š. a v týchto veciach nebude možné postupovať plynulo a bez priet'ahov. Podaním zo dňa 4. októbra 2010 sudca podal predsedovi krajského súdu návrh na pozastavenie nápadu nových vecí, na základe čoho bol prijatý dodatok č. 15 k rozvrhu práce na rok 2010, ktorým bol znížený nápad nových vecí do senátu 5 To, 5 Tpo, 5 Nto.

Z prehľadu skončených vecí sudcov trestného kolégia Krajského súdu v B. za obdobie rokov 2007 – 2009 vyplynulo, že sudca JUDr. J. B. v roku 2007 skončil v agende T a To 99 vecí a v agendách T, To a Tpo 133 vecí, v roku 2008 v agendách T a To 135 vecí (2. najvyšší počet skončených vecí spomedzi sudcov trestného kolégia) a v agendách T, To a Tpo 176 vecí (3. najvyšší počet skončených vecí) a v roku 2009 v agendách T, To 139 vecí (2. najvyšší počet skončených vecí) a v agendách T, To a Tpo 180 vecí (najvyšší počet skončených vecí).

Z uvedeného podľa názoru odvolacieho disciplinárneho súdu vyplýva, že vo veciach špecifikovaných v návrhu na disciplinárne konanie došlo k priet'ahom, avšak z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by u sudcu JUDr. J. B. bola naplnená vôľová zložka zavinenia, teda chcenie, uzrozumenie, či spoliehanie sa bez primeraných dôvodov, že k priet'ahom vo vybavovaní predmetných vecí nedôjde, naopak odvolací disciplinárny súd zistil také skutočnosti, ktoré vôľovú zložku zavinenia vylučujú.

Podľa § 34 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov má sudca právo na pridelovanie vecí podľa rozvrhu práce tak, aby ich mohol prejednať a rozhodnúť bez zbytočných priet'ahov.

Vzhľadom na množstvo vecí, ktoré boli sudcovi pridelené na konanie a rozhodnutie v rokoch 2007 – 2009, s prihliadnutím na pridelenie vecí po odchádzajúcom sudcovi, ktoré už v čase svojho pridelenia boli vecami reštančnými a so zohľadnením množstva skončených vecí, ako aj s prihliadnutím na neúspešnú snahu sudcu riešiť nepriaznivý stav v senáte spôsobom v zmysle ust. § 34 ods. 2 zákona o sudcoch a prísediacich podaním námietok voči neprimeranému počtu vecí v senáte, nemohol sudca v každej jednotlivéj veci, a teda aj vo veciach sp. zn. 1 T 25/1999, 5 T 2/2004, 5 To 4/2009 a 5 To 12/2009 konať bez priet'ahov.

Všetky tieto skutočnosti nasvedčujú tomu, že sudca JUDr. J. B. neporušil svoju sudcovskú povinnosť konať bez zbytočných priet'ahov zavinené.

Nepreskúmateľným bolo i odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v časti uloženia disciplinárneho opatrenia, nakoľko z odôvodnenia vôbec nevyplýva posúdenie primeranosti uloženého disciplinárneho opatrenia s prihliadnutím k závažnosti disciplinárneho previnenia, okolnostiam prípadu, ako aj osobu sudcu.

Odvolací disciplinárny súd tiež poukazuje na chybu skutkovej vety pod bodom 4. napadnutého rozhodnutia, v ktorej je uvedené, že „sudca po tom, čo mu bola pridelená vec 5 To 12/2009 JUDr. P. Č., dňa 14. januára 2009, do 13. novembra 2009 vec nevytýčil ani nevybavil iným spôsobom...“, pričom z obsahu spisového materiálu vyplýva, že predmetná vec bola sudcovi pridelená až v apríli 2009 na základe uznesenia Krajského súdu v B., sp. zn. 5 Nto 5/09, zo dňa 2. apríla 2009.

Odvolací disciplinárny súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie trpí vadami v zmysle § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por., a preto podľa § 131 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediacich napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvostupňovému disciplinárnemu súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Disciplinárny súd je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací disciplinárny súd a je povinný vykonať úkony a doplnenia, vykonanie ktorých odvolací disciplinárny súd nariadil.

P o u č e n i e : **Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je príпустný.**

V Bratislave 31. októbra 2011

JUDr. Ladislav T o m č o v č í k , v. r.
predseda odvolacieho disciplinárneho senátu

Vypracoval: Mgr. Fedor Benka

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Malinková